



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Jaroslava Vlašína ve věci žalobce **Ekoservis Ralsko s. r. o.**, se sídlem Mimoň, V Lukách 95, zastoupeného JUDr. Petrem Doušou, advokátem se sídlem Mladá Boleslav, Na Kozině 1438, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2015, č. j. 8 A 270/2010 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Podáním ze dne 22. 4. 2010 žalobce (dále jen „stěžovatel“) ohlásil Krajskému úřadu Libereckého kraje (dále jen „krajský úřad“) plánovanou změnu zařízení podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci). Zároveň požádal o souhlas s čerpáním 7.044.206 Kč z prostředků finanční rezervy pro rekultivaci a asanaci skládek podle § 51 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“), za účelem provedení rekultivace kazety A skládky odpadů Svěbořice. Podle příložených dokumentů činily předpokládané náklady na rekultivaci 7.044.206 Kč (8.453.047 Kč s DPH), přičemž na vázaném účtu k finanční rezervě bylo ke dni podání žádosti uloženo 8.613.826 Kč.

Na základě oznámení o zahájení řízení o změně integrovaného povolení se k žádosti vyjádřila Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Liberec (dále jen „Česká inspekce životního prostředí“). Ve svém vyjádření ze dne 19. 5. 2010

mimo jiné uvedla, že dle jejího názoru „nelze povolit vyčerpání zamýšlených 90 % výše finanční rezervy na rekultivaci pouze části skládky (kazeta A), protože finanční rezerva je tvořena z celkového množství uložených odpadů na skládku. Tzn., že finanční rezerva musí „pokrývat“ i množství ukládaných a uložených odpadů mimo kazetu A (současná aktivní plocha skládky).“

Dne 31. 5. 2010 vyzval krajský úřad stěžovatele, aby žádost doplnil o celkové množství odpadů uložených do kazety A, o aktuální zaplnění kazety B, o odhad celkového množství odpadů, které ještě mohou být uloženy do kazety B, a o celkový objem finančních prostředků vynaložených na rekultivaci kazety C.

Dne 11. 6. 2010 stěžovatel žádost doplnil s tím, že do kazety A bylo celkem uloženo 55.384 tun odpadu, do kazety B 46.231 tun. Na rekultivaci kazety C bylo vynaloženo celkem 11.419.000 Kč. Zároveň dodal, že kapacita kazety B je v současné době v podstatě zaplněna, nicméně množství odpadů, které bude na tuto kazetu ještě uloženo, nemá na posouzení finančního zajištění rekultivace skládky jako celku žádný význam. K vyjádření České inspekce životního prostředí stěžovatel uvedl, že náklady na rekultivaci a čerpání prostředků nelze posuzovat podle množství odpadů uložených na jednotlivých částech skládky. Zároveň nelze posuzovat výši rekultivačních nákladů v cenách zahrnujících daň z přidané hodnoty, neboť tato daň není součástí rekultivačních nákladů, pokud – jako v tomto případě – je provozovatel skládky jejím plátcem. Podle stěžovatele neexistoval žádný zákonný či věcný důvod pro nevyhovění žádosti o uvolnění prostředků k čerpání na provedení rekultivace kazety A v plné výši, tj. 7.044.206 Kč (81,8 % prostředků na vázaném účtu).

Česká inspekce životního prostředí ve svém vyjádření ze dne 2. 7. 2010 k doplnění žádosti uvedla, že podle jejího názoru musí finanční rezerva pokrývat i náklady na rekultivaci ostatního množství ukládaných a uložených odpadů mimo rekultivovanou kazetu A (např. na aktivní plochu skládky).

Dne 27. 7. 2010 krajský úřad, jako správní orgán prvního stupně, vydal podle § 19a odst. 2 zákona o integrované prevenci rozhodnutí č. j. KULK 49745/2010 o změně integrovaného povolení vydaného dne 6. 4. 2004, č. j. KULK/1962/2003. Krajský úřad mimo jiné doplnil kapitolu 11 integrovaného povolení o bod j), v němž vyslovil souhlas s čerpáním částky 4.518.209 Kč uložených na účtu vázaném k finanční rezervě, a to za účelem rekultivace kazety A. Dalších 502.023 Kč mělo být uvolněno na žádost provozovatele po nabytí právní moci kolaudačního rozhodnutí o řádném provedení stavby a stavebních prací potřebných k rekultivaci skládky. Své rozhodnutí vyslovit souhlas s uvolněním pouze části požadovaných prostředků krajský úřad odůvodnil tím, že nelze vyčerpat 90 % veškerých finančních prostředků na vázaném účtu pouze na rekultivaci kazety A, ale naopak je třeba ponechat poměrnou část těchto prostředků na rekultivaci kazety B, v souladu s § 11 odst. 1 až 3 vyhlášky č. 294/2005 Sb., o podmínkách ukládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu a změně vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady (dále jen „vyhláška č. 294/2005 Sb.“). Krajský úřad vyšel z podkladů předložených stěžovatelem, podle nichž činí celkové náklady na rekultivaci kazet A a B 12.086.606 Kč bez DPH, z toho náklady na rekultivaci kazety A činí 7.044.206 Kč bez DPH (tj. 58,28 %) a náklady na rekultivaci kazety B činí 5.042.400

pokračování

Kč bez DPH (tj. 41,72 %). Proto krajský úřad vyslovil souhlas s uvolněním pouze poměrné části (58,28 %) prostředků z vázaného účtu na rekultivaci kazety A. Pro případ, že by stěžovatel ukončil svoji činnost ještě před rekultivací kazety B, by totiž měla být na vázaném účtu k dispozici částka alespoň částečně pokrývající následnou rekultivaci kazety B.

Rozhodnutím ze dne 5. 10. 2010, č. j. 86196/ENV/10 (1055/540/10), žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 27. 7. 2010. Žalovaný uvedl, že důvodem pro vznik zákonné povinnosti provozovatele skládky tvořit finanční rezervu pro rekultivace a asanace skládek (§ 49 až § 51 zákona o odpadech) byla negativní zkušenost s některými provozovateli, kteří po skončení ukládání odpadů na skládku (po zaplnění skládky), veškeré získané prostředky za ukládání odpadů „utrtili“ a zaplněnou skládku „opustili“. Dokonce společnost zadlužili i neplněním zákonných povinností (daně, sociální a zdravotní pojištění), čímž se společnost dostala do úpadku. Náklady na rekultivace a asanace skládek musely pak být hrazeny z veřejných prostředků. Finanční rezerva podle zákona o odpadech tak funguje jako „záruka“ či „jistota“ pro takový případ. Vzhledem k tomu, že náklady na rekultivaci skládky Svěbořice značně přesahují vytvořenou rezervu, krajský úřad postupoval v souladu s účelem zákona o odpadech i s ustanovením § 11 odst. 3 vyhlášky č. 294/2005 Sb., kde se výslovně stanoví, že postup čerpání finanční rezervy podle odst. 2 se obdobně vztahuje i na uzavírání jednotlivých částí skládky. Je přitom nepochybné, že kazety A a B jsou částmi skládky. Z povahy věci a s ohledem na účel citovaných ustanovení proto nebylo možné uvolnit veškeré finanční prostředky pouze na rekultivaci kazety A, když kazeta B je téměř zaplněná a bude ji nutné rekultivovat v nejbližší době. Tím by stát přišel o uvedené zajištění. Žalovaný zároveň uvedl, že předmětem řízení je pouze napadené rozhodnutí a nelze v něm tedy posoudit, zda dřívější rozhodnutí o uvolňování prostředků finanční rezervy byla vydána po právu.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel správní žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatele žádný právní předpis neumožňoval správním orgánům určit výši čerpání finanční rezervy rozdílně od předloženého rozpočtu, pokud celkový rozpočet nepřesáhne 90 % zůstatku finanční rezerv. Pojmy jako „záruka“ či „jistota“, s kterými operoval žalovaný, zákon vůbec nezná, nehledě na to, že existence finančních prostředků sama o sobě nezajistí provedení rekultivace skládky. Stěžovatel taktéž nesouhlasil s oddělováním částí skládky, neboť skládka tvoří jeden propojený celek.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu zamítl. Úvodem konstatoval, že každý provozovatel musí se znalostí všech okolností provozu dané skládky jako dobrý a prozíravý hospodář vytvářet v průběhu celého období ukládání odpadů své vlastní finanční rezervy, aby mohl splnit povinnosti ohledně rekultivace skládky uložené zákonem o odpadech. Městský soud přisvědčil žalovanému, že použití veškerých prostředků z vázaného účtu by popřelo zajišťovací účel finanční rezervy, neboť by nebyla žádným způsobem zajištěna rekultivace kazety B. Byť městský soud připustil, že je relevantní právní úprava (§ 51 odst. 5 zákona o odpadech a § 11 vyhlášky č. 294/2005 Sb.) značně strohá, nevyplývá z ní povinnost správních orgánů buď žádosti plně vyhovět, anebo ji zamítnout. K oddělování částí skládek soud připomněl, že takto svoji žádost

koncipoval stěžovatel, nelze tudíž ničeho namítat proti tomu, že správní orgán z této koncepce vycházel.

Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, kterou na výzvu Nejvyššího správního soudu doplnil podáním ze dne 17. 9. 2015. Stěžovatel v první řadě nesouhlasí s právním názorem městského soudu, že finanční rezerva má plnit toliko funkci „záruky“ či „jistoty“ ohledně provedení rekultivace a asanace skládky. Podle § 49 odst. 1 zákona o odpadech je totiž jejím účelem zajištění finančních prostředků na „*rekultivaci, zajištění péče o skládku a asanaci po ukončení jejího provozu*“. Domněnky dovozující vytvoření finanční rezervy za účelem záruky či jistoty jsou tedy zjevně mylné a bez opory v zákoně. Právní úprava počítá s tím, že finanční rezerva bude vyčerpána až na 10 % a že bude opět v průběhu dalšího provozu doplněna. Stěžovatel je dlouhodobým provozovatelem několika dalších skládek a vždy bezchybně plní své zákonné povinnosti, tudíž nebylo důvodné kalkulovat se situací, kdy by svoji zákonnou povinnost nesplnil. Podle stěžovatele žalovaný nepřihlédl k zásadním okolnostem a důkazům rozhodným pro vydání rozhodnutí ve věci, když uvedl, že předmětem odvolacího řízení je pouze rozhodnutí, které je napadeno, a nelze tak posoudit, zda dřívější rozhodnutí o uvolňování prostředků finanční rezervy byla vydána po právu. Stěžovatel taktéž nesouhlasí s dovozovaným oprávněním správních orgánů libovolně krátit částku požadovanou z vázaného účtu. Krajský úřad podle něj překročil svoji pravomoc tím, že po něm vyžadoval doplnění řádně podané žádosti. Taktéž vyjádření České inspekce životního prostředí (v němž uvedla, že podle jejího názoru nelze povolit vyčerpání zamýšlených 90 % celkové finanční rezervy na rekultivaci pouze částky skládky) má stěžovatel za nepřípustné a překračující její kompetenci. Postup správních orgánů v daném případě navíc uvádí provozovatele skládek do právní nejistoty, neboť nemohou dopředu odhadnout, s jakou částkou z finanční rezervy mohou kalkulovat. Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku městského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel nezmiňuje žádné konkrétní okolnosti a důkazy, které by v odvolacím řízení žalovaný pominul. Vyžádání doplnění žádosti provedl krajský úřad v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Vyjádření České inspekce životního prostředí bylo pouze stanoviskem, které krajský úřad nikterak nezavazovalo. Vzhledem k tomu, že stěžovatel žádal o čerpání prostředků finanční rezervy pouze na část skládky (kazeta A), bylo podle žalovaného zcela legitimní a souladné s ustanovením § 11 odst. 3 vyhlášky č. 294/2005 Sb., že byla požadovaná částka snížena podle stěžovatelem předloženého poměru rozpočtů na rekultivaci obou zbývajících částí skládky (kazety A a B).

Podáním ze dne 23. 10. 2015 stěžovatel doplnil kasační stížnost odkazem na vývoj řízení vedeného u krajského úřadu týkajícího se čerpání prostředků finanční rezervy na rekultivaci kazety B. Dne 17. 9. 2015 totiž stěžovatel požádal o uvolnění prostředků na tuto rekultivaci a krajský úřad této žádosti svým rozhodnutím ze dne 19. 10. 2015 vyhověl a vydal souhlas s čerpáním prostředků finanční rezervy ve výši 9.653.981 Kč za účelem rekultivace kazety B. Podle stěžovatele jsou rozhodnutí vydaná krajským úřadem ohledně

pokračování

rekultivace kazety A v nyní posuzované věci a ohledně rekultivace kazety B v uvedeném řízení v přímém rozporu.

Žalovaný k tomuto doplnění uvedl, že se nejedná o skutkově shodné případy, neboť v době podání první žádosti nebyla na skládce zaplněna kazeta B, rovněž rozpočtované prostředky byly v jiné výši. Taktéž poukázal na „výrazný časový odstup, který dělí obě uvedená rozhodnutí“. Podle žalovaného neměl správní orgán, který o žádosti rozhodoval před pěti lety, v době svého rozhodování stejné informace o rozhodných skutečnostech, které měl při rozhodování v roce 2015.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas, a to osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s.

V první řadě Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že námitky ohledně překročení pravomoci krajského úřadu při vyžádání doplnění žádosti, ohledně překročení pravomoci České inspekce životního prostředí při podání stanoviska a ohledně vypuštění zásadních okolností a důkazů při rozhodování žalovaného, stěžovatel řádně neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl. Nejednalo se přitom o vady, k jejichž případné existenci by měl městský soud přihlídnout z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná z www.nssoud.cz). Tyto námitky je tudíž třeba odmítnout jako nepřipustné s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2015, č. j. 4 Afs 163/2015 - 28, bod 13).

K otázce uvolnění prostředků z finanční rezervy uvádí Nejvyšší správní soud následující. Podle § 49 odst. 1 zákona o odpadech je provozovatel skládky povinen vytvářet finanční rezervu na rekultivaci, zajištění péče o skládku a asanaci po ukončení jejího provozu. Podle odst. 3 se peněžní prostředky této rezervy ukládají na zvláštní účet v bance.

Podle § 51 odst. 1 zákona o odpadech smí být čerpání z prostředků finanční rezervy prováděno pouze se souhlasem příslušného krajského úřadu na práce související s rekultivací, zajištěním péče o skládku po skončení jejího provozu a s asanací. Souhlas krajský úřad uděluje na základě rozhodnutí o zahájení rekultivačních prací vydaného podle zvláštních právních předpisů.

Podle § 51 odst. 2 zákona o odpadech zanikne-li provozovatel skládky před ukončením péče o skládku a jeho právní nástupce není znám nebo neexistuje, banka odvede nevyčerpanou část finanční rezervy do Státního fondu životního prostředí České republiky a informuje o tom krajský úřad místně příslušný podle umístění skládky. Tyto prostředky budou Státním fondem životního prostředí poukázány na zvláštní vázaný účet

podle tohoto zákona tomu, kdo zabezpečí rekultivaci, péči o skládku a asanaci po ukončení jejího provozu.

Podle § 51 odst. 5 zákona o odpadech stanoví ministerstvo vyhláškou způsob vytváření a čerpání finanční rezervy.

Touto vyhláškou je vyhláška č. 294/2005 Sb., podle jejíhož § 11 odst. 2 se prostředky finanční rezervy postupně čerpají v souladu s projektovou dokumentací skládky až do výše 90 % rozpočtových prostředků na uzavření a provedení rekultivačních prací, nejvýše však do výše 90 % finanční rezervy vytvořené ke dni podání žádosti o uvolnění prostředků z ní, a zbývajících 10 % bude uvolněno až po nabytí právní moci kolaudačního rozhodnutí o řádném provedení stavby a stavebních prací potřebných k rekultivaci a asanaci skládky. Podle odst. 3 se ustanovení odstavce 2 vztahuje obdobně i na čerpání prostředků finanční rezervy na postupné uzavírání jednotlivých částí skládky.

Žalovaný měl za to, že smyslem citované právní úpravy je zajištění finančních prostředků pro případ, že provozovatel po ukončení ukládání odpadů na skládku nebude disponovat dostatečnými prostředky na její rekultivaci. Stěžovatel s tímto výkladem nesouhlasil a poukázal na to, že podle § 49 odst. 1 zákona o odpadech je jejím účelem zajištění finančních prostředků na rekultivaci, zajištění péče o skládku a asanaci po ukončení jejího provozu.

Podle Nejvyššího správního soudu není účel citované právní úpravy dovozovaný žalovaným rozporný s ustanovením § 49 odst. 1 zákona o odpadech. Toto ustanovení pouze stanoví, že provozovatel skládky je povinen vytvářet finanční rezervu na rekultivaci, zajištění péče o skládku a asanaci po ukončení jejího provozu, ale nespecifikuje, proč je třeba tuto finanční rezervu vytvářet. Účel vytváření finanční rezervy je patrný z důvodové zprávy k předchozímu zákonu č. 125/1997 Sb., o odpadech, který finanční rezervu upravoval obdobně jako stávající zákon. V důvodové zprávě se mimo jiné uvádělo: „*Výše povinného odvodu do této finanční rezervy je stanovena tak, aby v případě zániku provozovatele skládky nebo jeho pozdější nesolventnosti pokryla nejnutnější přímé náklady uzavření a sanace skládky.*“ Pokud tedy žalovaný vycházel z toho, že smyslem finanční rezervy je zajištění prostředků pro případ nesolventnosti provozovatele skládky, dává mu citovaná důvodová zpráva za pravdu. Ostatně podobnou úpravu lze najít i v jiných zákonech. Sama důvodová zpráva k zákonu č. 125/1997 Sb., o odpadech, uváděla, že „*[p]ovinnost vytvářet tuto finanční rezervu je obdobou ustanovení § 37a horního zákona v platném znění*“, přičemž i zde je smyslem zajištění prostředků k odstraňování externalit spojených s provozem dané činnosti, mimo jiné pro případ nepříznivé finanční situace provozovatele (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 83/2014 - 38, bod 25, a ze dne 4. 6. 2015, č. j. 9 As 186/2014 - 50, body 25–26).

Krajský úřad tedy postupoval v souladu s účelem výše uvedených ustanovení zákona o odpadech, když stěžovateli udělil souhlas s čerpáním z prostředků finanční rezervy podle § 51 odst. 1 zákona o odpadech pouze z části právě na základě toho, že stěžovatel žádal o prostředky na rekultivaci pouze části skládky (kazety A). Tento postup odpovídá i § 11 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 294/2005 Sb. Udělením souhlasu s užitím celé

pokračování

požadované částky by došlo k tomu, že by na rekultivaci kazety B, k níž mělo dojít v nejbližší době, zbyla na vázaném účtu méně než jedna třetina potřebných prostředků. Pokud by v takové situaci stěžovatel z jakéhokoli důvodu nebyl schopný náklady potřebné na rekultivaci kazety B vynaložit, bylo by nutné nežádoucí zásahy do krajiny plynoucí ze vzniku odpadů a stěžovatelovy podnikatelské činnosti zahladit z veřejných zdrojů, což by neodpovídalo jednomu ze základních principů práva životního prostředí, že „znečišťovatel platí“ (srov. např. rozsudky Soudního dvora EU ze dne 16. 7. 2009 ve věci C-254/08 *Futura Immobiliare srl Hotel Futura a další proti Comune di Casoria*, a ze dne 25. 2. 2010 ve věci C-172/08 *Pontina Ambiente Srl proti Regione Lazio*; oba dostupné z curia.europa.eu). Postup krajského úřadu byl tudíž přirozeným důsledkem toho, že stěžovatel neměl v době žádosti o souhlas s uvolněním prostředků na vázaném účtu k dispozici celou částku potřebnou na rekultivaci obou kazet, nýbrž jen její část; je tedy pochopitelné, že z této částky mohla být uvolněna pouze poměrná část odpovídající poměru částek připadající na rekultivaci obou kazet.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí krajského úřadu, aprobované žalovaným i městským soudem, nebylo svévolným krácením požadované částky, jak tvrdí stěžovatel, ale zákonným postupem opírajícím se o legitimní důvody.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 23. 10. 2015 stěžovatel poukazuje na rozhodnutí krajského úřadu ze dne 19. 10. 2015, jímž byl udělen souhlas s uvolněním částky požadované stěžovatelem (9.653.980,7 Kč) z vázaného účtu za účelem rekultivace kazety B. K tomu Nejvyšší správní soud připomíná, že ve správním soudnictví jsou správní rozhodnutí přezkoumávána dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Předmětné ustanovení nebrání tomu, aby soud při svém rozhodování vycházel z dokumentů, které vznikly až po vydání napadeného správního rozhodnutí v případě, že popisují stav, jenž ke dni rozhodování správního orgánu objektivně existoval (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 As 141/2013 - 28). V nyní posuzované věci ale stěžovatel svým doplněním ze dne 23. 10. 2015 poukazuje na rozdílnost rozhodnutí krajského úřadu ze dne 27. 7. 2010 oproti jeho rozhodnutí ze dne 19. 10. 2015, tedy na okolnost, která nastala až v průběhu řízení o kasační stížnosti, dávno po skončení správního řízení. Proto tato skutečnost nemůže nikterak zpochybnit městským soudem aprobované závěry správních orgánů v nyní posuzované věci.

K otázce rozdílnosti rozhodování správních orgánů v obdobných případech se Nejvyšší správní soud vyjádřil nedávno ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015 - 40, v němž uvedl:

„Nejvyšší správní soud se v první řadě ztotožňuje se stěžovatelem v tom, že všechny správní orgány jsou vázány ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož mají dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Toto pravidlo je vyjádřením zásady předvídatelnosti správního rozhodování, kterou jako jeden z principů dobré správy uvádí i veřejný ochránce práv (srov. <http://www.ochrance.cz/stiznosti-na-urady/pripady-a-stanoviska-ochrance/principy-dobre-spravy/>). Na nejzákladnější úrovni pak tato zásada vyrůstá z jednoho ze základních právních

principiů, totiž principu právní jistoty a ochrany legitimního očekávání založeného na dosavadních rozhodnutích veřejné správy. S ohledem na historii celého případu shrnutou výše považuje Nejvyšší správní soud za nepochybné, že krajský úřad i žalovaný byli v tomto smyslu vázáni předchozím rozhodováním jiných orgánů moci výkonné, které před změnou věcné příslušnosti rozhodovaly v minulosti prakticky o téže věci (...). Rozhodnout odlišně než jejich předchůdci mohly oba správní orgány tehdy, jestliže by se podstatně změnily skutkové okolnosti (včetně případných nových vědeckých poznatků) nebo právní úprava. S ohledem na požadavek přesvědčivosti odůvodnění správního rozhodnutí, vyjádřený nesčetněkrát v judikatuře zdejšího soudu, pak bylo povinností správních orgánů vysvětlit, v čem změna okolností či právní úpravy spočívá a proč vedla k změně v dosavadním náhledu moci výkonné na danou problematiku. V krajním případě by bylo možno připustit odchýlení se od dosavadního rozhodování i bez změn skutkových či právních za podmínky, že by správní orgány přesvědčivě odůvodnily, proč byla předchozí rozhodnutí v dané věci nezákonná či nesprávná a proč je tudíž nezbytné dosavadní přístupu změnit.“ (bod 22)

Ve světle citovaného lze nad rámec přezkumu k nyní posuzované věci dodat tolik, že pokud se skutečně jednalo o skutkově podobné případy, měl krajský úřad naopak ve svém novém rozhodnutí ze dne 19. 10. 2015 povinnost zohlednit své rozhodnutí ze dne 27. 7. 2010 a rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2010 tak, aby bylo patrné, že dostal své povinnosti dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných či podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly podle § 2 odst. 4 správního řádu.

Ze všech shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta poslední, s. ř. s.). Neshledal přitom ani žádné pochybení městského soudu spadající pod § 109 odst. 4 s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Jelikož v řízení úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a stěžovatel nebyl účastníkem úspěšným, bylo o nákladech řízení rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu